

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/100/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3825010109
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3825010109.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Tomáša Brinčíka a Mgr. Jána Odnogu v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.X.XXXX v C., trvale bytom D. E. XXX, trestne stíhanému pre čin, obžalobou právne posúdený ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 18. februára 2026 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 21. mája 2025, sp. zn. 26T/10/2025 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 26T/10/2025, zo dňa 21. mája 2025 bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d) a § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 18.08.2024 v čase približne o 03:45 hod. v F. G. H. XX/XXX v byte počas hádky vyvolanej neskorým príchodom poškodenej z oslavy podišiel po predchádzajúcom požití alkoholu k svojej družke - poškodenej I. F., ktorá v tom čase ležala v izbe s ich spoločnou dcérou mal. T.Š. a silno stlačil rukou poškodenej nohu, následne poškodenú chytil za vlasy a silno potiahol počas čoho sa jej vyhrozil, že ju ostrihá a zapáli, po ktorých vyhrážkach ju kopol a udrel päťou najmä do ľavej nohy, do pravej časti zadku, do ľavej ruky a ľavej strany tváre pod uchom, napokon ako pred ním utekala z bytu poškodenú kopol v dôsledku čoho spadla na zem, počas útoku jej vulgárne nadával a následne odišiel z bytu na neznáme miesto, čím poškodená utrpela poranenia a to pomliaždenie mäkkých tkanív tváre v oblasti dolnej čeľuste, pomliaždenie mäkkých tkanív v oblasti ľavého ramena s krvným výronom približne 5x5 cm, pomliaždenie mäkkých tkanív v oblasti ľavej zákolennej jamky s krvným výronom približne 10x10 cm s dobou liečenia do 1 týždňa bez sťaženia obvyklého spôsobu života a vzbudil u poškodenej obavu o jej život a zdravie.

Za to bol odsúdený podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu 16 (šestnásť) mesiacov.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože po jeho vyhlásení proti nemu podal odvolanie obžalovaný. V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný prostredníctvom obhajcu uviedol nasledovne:

„1. Rozsudok vychádza z nesprávneho vyhodnotenia dôkazov a z neprávneho právneho posúdenia danej trestnej veci a je v zásade nepreskúmateľný. Súd prvého stupňa sa s dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní nedostatočne vysporiadal, nesprávne ich vyhodnotil, nevysporiadal sa so všetkými okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie, v dôsledku čoho nesprávne rozhodol a vec nesprávne právne posúdil. Súd žiadnym spôsobom nerešpektoval základnú zásadu trestného procesu, a to in

concreto zásadu in dubio pro reo a nekriticky vychádzal z výpovedi poškodenej a svedkov (sestra, mama, otec poškodenej), pričom popis skutkového deja popísaný poškodenou sa nielenže nezohoduje v elementárnych veciach s popisom skutkových okolností podľa svedkov, ale je aj vnútorne rozporný, keď poškodená na hlavnom pojednávaní (HP) dňa 31.03.2025 tú istú skutkovú okolnosť popisuje aj troma rozdielnymi verziami (napr. s ktorou osobou sa ako prvou po údajnou incidente poškodená stretla). A nejedná sa len (slovami prvostupňového súdu) o „drobné odchýlky“.

2. Nedostatok vierohodnosti výpovede poškodenej vyplýva priamo z jej výsluchu na HP 31.03.2025, pričom ju ani nie je potrebné dávať do komparácie s výsluchmi svedkov.

3. Pre odôvodnenie záveru, že súdu prvého stupňa sa nepodarilo ustáliť skutkový dej bez dôvodných pochybností, je potrebné zamerať sa na výsluch poškodenej, ktorá nie je schopná ani len približne popísať skutkový dej tak ako ho popísala v prípravnom konaní. Nehovoriac o tom, že úplne v základných skutkových okolnostiach je výpoveď poškodenej diametrálne odlišná, resp. je v priamom rozpore s výpoveďami svedkov (aj mamy aj otca aj sestry poškodenej). Konkrétne na HP dňa 31.03.2025 v čase 1:21:05 uvádza, že „jak som sa balila a bola som zamknutá a až oco prišiel na byt pre mňa“. Čo na to uviedol otec poškodenej ako svedok na HP toho istého dňa? Na HP dňa 31.03.2025 v čase 2:23:11 otec v postavení svedka uvádza: „o skutku som sa dozvedel, až keď prišla dcéra domov“. V čase 2:27:00 na tom istom pojednávaní na otázku obhajoby opätovne otec poškodenej ako svedok uviedol, že ju videl prvýkrát keď prišla domov a nešiel jej pomôcť s taškami (!), na byte sa s dcérou nestretol (!) a uvádza: „za ňou na byt som neprišiel (!)“.

4. Priamo poškodená na HP dňa 31.03.2025 uviedla, že sa zamkla v byte a volala najprv mame Obžalovaného a potom svojmu otcovi, aby prišiel a aj podľa poškodenej prišiel jej pomôcť (pozn. pri otázkach obhajoby prvý telefonát bol matke poškodenej). Rovnako vo výsluchu na HP dňa 31.03.2025 poškodená tvrdí, že otec po ňu prišiel na byt, keď bola zamknutá. Otec poškodenej aj sestra poškodenej ako svedkovia popisujú zas diametrálne odlišný skutkový priebeh, a to že sestra išla naproti poškodenej a spolu išli rodičom. Žiadny otec pre poškodenú neprišiel ako to ona vypovedala na HP dňa 31.03.2025. Aj sám otec ako svedok toto poprel.

5. Naproti tomu sám otec vo výsluchu na HP dňa 31.03.2025 uviedol, že taký skutkový dej vôbec nebol, resp. že on svoju dcéru prvýkrát uvidel, až keď prišla ku nim domov! Vôbec nepotvrdil, že by mu volala a on by za ňou prišiel a ona ho čakala v zamknutom byte (nakoniec aj otec poškodenej aj matka poškodenej uviedli, že otec sa dozvedel o incidente od svojej manželky a nie poškodenej). Je to základná skutková okolnosť, z ktorej je zrejmé, že skutkový stav sa nedá ustáliť, keď poškodená hovorí „biele“ a jej blízke osoby ako otec a mama „čierne“.

6. Poškodená uviedla na HP dňa 31.03.2025, že svojej mame hneď v prvom telefonáte hovorila o vyhrážkach, naproti tomu matka poškodenej ako svedok toto poprela aj v prípravnom konaní aj na HP. Je len málo pravdepodobné, že ak by dcéra matku uviedla, že sa jej niekto vyhráža podpálením (t.j. smrťou alebo prinajmenšom ťažkou ujmom na zdraví) táto by si to ako dôležitú skutočnosť nepamätala a neuviedla to zápisnice. Rovnako šokujúce je, že keď dcéra matke uvedie že sa jej niekto vyhráža podpálením (t.j. smrťou alebo prinajmenšom ťažkou ujmom na zdraví) táto nezavolá policajnú hliadku.

7. Výpoveď poškodenej v kontexte výpovede jej blízkych osôb (sestra, otec, matka) pôsobí skôr dojmom, že došlo k fyzickému kontaktu medzi obžalovaným a poškodenou (podotýkame, že vzájomnému), pri ktorom bolo viac „ublížené“ poškodenej (žene), pričom však nešlo o ublíženie dosahujúce 7 dní obmedzenia obvyklého života (teda dosahujúce intenzitu, pre ktorú by bolo možné útočníka trestne stíhať), a tak je popisovaná verzia (aj keď s nemalými vnútornými rozporami), kde okrem fyzického útoku (má deklarovat' lekárska správa) malo dôjsť aj k verbálnym vyhrážkam podpálením (smrťou alebo prinajmenšom ťažkou ujmom) a ostrihaním. Tieto verbálne vyhrážky nikto okrem poškodenej nepočul a nikto sa ich ani nezľakol na toľko, že by privolať hliadku polície. Obžalovaný akékoľvek vyhrážky smerované k poškodenej odmieta a je presvedčený, že tieto vznikli až po „rodinnej rade“ poškodenej za čas cca 17 hodín, ktoré uplynuli od incidentu po trestné oznámenie.

8. Vierohodnosť výpovede poškodenej je podľa obhajoby nenapraviteľne narušená, keďže tá napr. uvedie, že alkohol nepila a potom povie, že ale Obžalovaný bol viac napitý (viac od koho?). Alebo uvedie, že keď prišla domov dcéra bola v obývačke, pričom predtým uvádzala celý čas, že pri príchode si išla

ľahnúť k dcére do izby (kde teda bola v obývačke? v izbe?). Za reálnu nemožno označiť ani deklarovanú obavu poškodenej o maloletú dcéru, keď na jednej strane poškodená tvrdí, že má obavu o maloletú a na druhú stranu priznáva, že súhlasí, aby ako otec chodil sám do školy a bral ju zo školy. Je teda táto obava opravdivá alebo je to spôsobom ako „príťažlivosť“ bývalému partnerovi, ako si vysporiadať účty.

9. Na HP dňa 31.03.2025 poškodená uviedla, že prvá osoba, ktorú stretla bola matka obžalovaného, naproti tomu sestra poškodenej ako svedok uvádza, že matku obžalovaného už stretli spolu (sestra a poškodená), keďže sestra poškodenej ako svedok vypovedá na HP, o tom čo hovorila matka obžalovaného. To znamená, že prvou osobou, ktorú poškodená stretla nebola matka obžalovaného ako uviedla na HP poškodená, ale jej sestra (to už ani nehovoríme o tom, že v spontánnom výsluchu poškodenej uviedla, že sa zamkla na byte a prišiel za ňou jej otec).

10. Na jednom HP poškodená dokáže uviesť tri rozdielne verzie o tom, koho prvého stretla v danú noc. Pri otázkach obhajoby poškodená opäť uvádza, že prvý prišiel zsa ňou jej otec. To je v rozpore nielen s tým čo hovorí otec ako svedok (podľa neho videl dcéru až keď prišla), sestra ako svedok (podľa nej bola práve ona prvá osoba čo poškodená stretla) a matka poškodenej ako svedok (podľa nej poslala za ňou sestru a nie otca), ale aj s tým čo tvrdí niekoľko 10 minút predtým na HP sama poškodená. Toto je možné označiť za ustálenie skutkového deja? Podľa názoru obhajoby je takýto záver absolútne neakceptovateľný a neobhájateľný. Postaviť vinu Obžalovaného za verbálny trestný čin len základe nedôveryhodnej výpovede poškodenej (ktorá má motiváciu uškodiť obžalovanému, keďže jej vyhodil veci a fyzicky jej ublížil) a jej t.č. 5 ročnej dcéry, ktorá vypovedal po 3 mesiacoch od incidentu, je v právnom štáte nemysliteľné.

11. V čase 1:31:00 nahrávky HP zo dňa 31.03.2025 je poškodená priamo konfrontovaná s tým, že raz uvádza, že maloletá nebola prítomná pri vyhrážkach a fyzickom útoku a na HP už je ďalšia verzia, že maloletá bola prítomná pri vyhrážkach a fyzickom útoku. To sú až absurdné nezrovnalosti v skutkovom popise deja poškodenu. Podotýkame, že poškodená uvádza, že zápisnicu, kde uviedla že maloletá dcéra nebola prítomná pri incidente si riadne prečítala a na znak súhlasu aj podpísala a podpis je jej.

12. Poškodená opakovane na otázky obhajoby uviedla, že sa najviac zľakla vyhrážky podpálením, pričom túto uviedla v prvom kontakte aj svojej matke (pár desiatok minút predtým na tom istom HP poškodená uvádza, že prvý jej telefonát smeroval k matke obžalovaného nech si ho príde ukludniť). Naproti tomu matka poškodenej ako svedok ani len neuviedla, že by jej dcéra niečo o vyhrážkach podpálením uviedla, uvádzala opakovane len, že jej poškodená hovorila o dobití. Je možné, aby matka, ktorej dcéra uvedenie, že sa jej niekto vyhráža podpálením, na toto zabudla pri svojej výpovedi?

13. Vyššie uvedené nelogické a absurdné rozpory Rozsudok bagatelizuje a označuje ich za „drobné odchýlky“, čo obhajoba považuje za neakceptovateľné.

14. Pri takto nedôveryhodnej výpovedi poškodenej nie je možné uznať vinu obžalovanému bez dôvodných pochybností. Súd údajne ustálil dej na základe výpovede poškodenej (absolútne nedôveryhodnej, keďže má pre jednu okolnosť aj tri rôzne verzie na jednom HP) a výpovede maloletej (ktorá aj podľa poškodenej raz bola a raz nebola pri incidente).

15. Sme presvedčení, že po prehratí si zvukového záznamu z HP zo dňa 31.03.2025 dospeje odvolací súd k záveru o absolútnej nedôveryhodnosti výpovede poškodenej, na ktorej je postavený celý Rozsudok.

16. Argumentácia o existencii zranení (modrín), že „asi som si to nespravila sama“ a podobne nemôže byť dôvodom na uznanie viny za verbálny trestný čin, pričom skôr odhaľuje motiváciu poškodenej neuvádzať pravdivé okolnosti.

17. Čo sa týka výpovede maloletej t.č. 5 ročnej dcéry poškodenej a Obžalovaného, ktorú považuje súd za nosný dôkaz o vine Obžalovaného, je neakceptovateľné, aby vzhľadom na vek a možné ovplyvňovanie matkou (pred výsluchom bola maloletá tri mesiace len s matkou), toto nebolo podporené aj iným dôkazom, resp. sa nevykonalo znalecké dokazovanie v danej súvislosti tak ako to navrhla obhajoba. Obhajoba upozorňuje, že okrem toľko poškodenu pertraktovaných (nepochybujeme, že aj pred maloletou) vyhrážok „ostrihaním“ a „podpálením“ sa vo výsluchu maloletej objavila aj ďalšia

„nová“ vyhrážka „uškrtením“, ktorú použila vo výsluchu len maloletá. Takúto vyhrážku neuvádza ani samotná poškodená (!). Po otázke obhajoby, samotná poškodená uznala, že maloletá môže „niečo započuť“ a vypovedať nie to čo videla a počula, ale len sprostredkované informácie, čo počula od mamy (poškodenej) v domácom prostredí. Ako inak sa dá vysvetliť vyhrážka, ktorú maloletá uviedla takpovediac „naviac“ do verzie svojej mamy ako poškodenej.

18. V čase 2:14:20 na HP dňa 31.03.2025 poškodená uvádza, že pri danom incidente vyhrážka „uškrtením“ neodznela a maloletá ju môže uvádzať pretože počula ako o nej hovorí poškodená svojej matke. Uvedené bolo súdom v Rozsudku odignorované. Ako je možné ustáliť, že výpoveď 5 ročného dieťaťa je vierohodná za stavu, keď sama poškodená uvádza, že vypovedá aj veci, ktoré len počula v rozhovore medzi poškodenou a jej matkou.

19. Obhajoba namieta aj spôsob odstraňovania rozporov, keď sú odstraňované spôsobom, že prokurátor prečíta výpoveď poškodenej z prípravného konania, povie „že tam ste to inak presnejšie popísali, takže trváte na tom? Tak?“ a poškodená odpovie: „áno, tak“ a rozpor vyriešený (viď výsluch poškodenej na HP dňa 31.03.2025). Podľa názoru obhajoby je uvedený spôsob odstraňovania rozporov v rozpore s účelom existencie tohto inštitútu.

20. Súd sa dôsledne neriadil zásadou voľného hodnotenia dôkazov v zmysle ust. § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré však musí byť založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a prepojení nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Postup súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov nebol v súlade s uvedenou zásadou.

21. K správnym a úplným skutkovým zisteniam môže súd dospieť len vtedy, keď vykoná všetky potrebné a dostupné dôkazy a správne ich vyhodnotí, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich súhrne.

22. Uplatnenie zásady voľného hodnotenia dôkazov je základným a nevyhnutným predpokladom pre správne, spravodlivé a zákonné rozhodnutie. Súd sa dostatočne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Vykonané dôkazy hodnotil iba jednotlivo a najmä jednostranne, teda ich nevyhodnotil aj v súhrne vo vzájomnej súvislosti, keď považoval za nespochybniteľné tvrdenia jednej skupiny svedkov, ktoré majú aj vnútorné logické rozpory a sú rozporné aj vzájomne. Tieto výpovede súd absolútne nekriticky prijal a vyvodil z nich vinu Obžalovaného. Následne z vykonaných dôkazov odvodil nesprávny záver, pretože vydal odsudzujúci rozsudok, a to napriek tomu, že existujúce dôkazy nepreukazujú spoľahlivo a jednoznačne spáchanie skutku.

23. Na preukázanie viny každého obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa doplňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku, usvedčuje obžalovaného z jeho spáchania a súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť teda založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, stal a že sa ho dopustil práve Obžalovaný. Uvedené platí osobitne s prihliadnutím, na skutočnosť, že v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si vzájomne odporujú, a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

24. Nemožno konštatovať, že existujú také priame alebo nepriame dôkazy, ktoré by v súhrne spoľahlivo a bez akýchkoľvek pochybností preukazovali, že sa stal skutok tak ako je popísaný v obžalobe. Práve naopak, dôkazy svedčiace v prospech Obžalovaného a najmä zásadné rozpory vo výpovediach svedkov s ohľadom na zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného, mal okresný súd správne rozhodnúť o oslobodení Obžalovaného spod obžaloby.

25. Právne závery okresného súdu o naplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania nie sú presvedčivým a dostatočným spôsobom vysvetlené v odôvodnení jeho rozhodnutia. Sme toho názoru, že za daných okolností a v zmysle konštantnej rozhodovacej činnosti súdov, by nemohli byť vôbec naplnené znaky skutkovej podstaty nebezpečného vyhrážania v zmysle ust. § 360 Trestného zákona. Rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 6To 10/2018 zo dňa 05.09.2018 uvádza: „Taktiež je potrebné skúmať, či vyhrážanie bolo doprevádzané chovaním, ktoré ilustrovalo odhodlanie

páchateľa vyhrážky splniť a z tohto bude potom možné vyvodiť, či vyhrážka bola spôsobilá vzbudiť dôvodnú obavu. Podľa názoru krajského súdu, znak spočívajúci vo vyhrázaní obžalovaného, nie je možné obmedziť len na vlastný obsah slovného vyhlásenia a jeho spôsobilosť, resp. nespôsobilosť vzbudiť dôvodnú obavu, ale je potrebné ho vykladať aj v spojení s ďalším konaním a prejavmi obžalovaného, ktoré by potom bolo, resp. nebolo možné vnímať ako vyhrážky spôsobilé vzbudiť u poškodeného takúto obavu.“

26. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žiadame, aby Krajský súd Trenčín po prejednaní odvolania v zmysle ust. § 321 ods. 1 Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 26T/10/2025 zo dňa 21.05.2025 a podľa ust. § 322 ods. 3 Trestného poriadku oslobodil Obžalovaného.“

Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie, predmetom ktorého bolo prejednať odvolanie obžalovaného a rozhodnúť o ňom, bez prítomnosti obžalovaného, pretože podľa § 293 ods. 5 Tr. por. boli splnené zákonné podmienky na takýto postup. Na verejnom zasadnutí prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť a obhajca obžalovaného navrhol odvolaniu obžalovaného vyhovieť.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Odvolací súd svoju prieskumnú povinnosť okrem vytýkaných chýb zameral aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním napadnutému rozsudku, odvolací súd na základe preskúmania veci nezistil v postupe okresného súdu existenciu chýb, ktoré by samé osebe odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že v dôvodoch odvolania obžalovaného nie je ani namietaná existencia takýchto procesných väd, zakladajúcich dôvody pre zrušenie napadnutých výrokov podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por.

Na základe preskúmania správnosti samotných odvolaním obžalovaného napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že napadnuté výroky rozsudku okresného súdu sú správne a zákonné.

Ako vyplýva z vyššie citovaných dôvodov podaného odvolania, obžalovaný namieta správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení dôkazov. Vo vzťahu k namietaným vadám odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací

súd upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Ako vyplýva z obsahu spisu, okresný súd pri hodnotení dôkazov stál pred otázkou, ktoré z protichodných tvrdení obžalovaného a poškodenej má byť podkladom k ustáleniu skutkového stavu veci.

V prvom rade odvolací súd k námietkam obhajoby vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov považuje za potrebné uviesť, že v prejednávanej veci sú priamymi dôkazmi k udalostiam, ustáleným v skutkovej vete napadnutého rozsudku, výpoveď obžalovaného, výpoveď poškodenej a výpoveď maloletej. Ostatné dôkazy, vrátane zistenia zranení na tele poškodenej, sú vo vzťahu k samotnému skutku, vymedzenému v obžalobe, buď nepriamymi alebo od priamych dôkazov odvodenými dôkazmi. Okresný súd tak stál pred úlohou posúdiť, ktorá z verzií, prezentovaných obžalovaným a poškodenu, má byť podkladom pre rozhodnutie o vine, či už odsudzujúcim alebo oslobodzujúcim rozsudkom. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd pri ustáľovaní skutkového stavu veci vychádzal z tvrdení poškodenej. Z odôvodnenia odvolania obžalovaného vyplýva, že sa domáha ustálenia skutkového stavu veci na podklade tvrdení obžalovaného.

Na základe preskúmania veci odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje jasné poukazy na obsah vykonaných dôkazov (v neprospech aj v prospech), úvahy, ako sa s výsledkami vykonaného dokazovania vysporiadal a argumenty okresného súdu, prečo pri svojom rozhodovaní o vine obžalovaného zo spáchania skutku, uvedeného v skutkovej vete napadnutého rozsudku, vychádzal z verzie poškodenej. V tomto prípade je nutné zdôrazniť, že rozhodné skutkové okolnosti, relevantné z hľadiska aplikácie ustanovení Trestného zákona, sú vyhrážky, vymedzené v skutkovej vete obžaloby. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustálenou súdnou praxou (viď R 6/1970) poukázal na to, ktoré dôkazy ho viedli k záveru, že podkladom na ustálenie skutkového stavu veci má byť verzia činu, prezentovaná poškodenu. Podľa odôvodnenia napadnutého odôvodnenia okresný súd argumentoval tým, že verzia poškodenej je podporená výpoveďou maloletej, ako aj viacerými zraneniami poškodenej, zistenými po čine, ktoré zranenia korešpondujú s tvrdeniami poškodenej o mechanizme ich vzniku.

V súvislosti s argumentáciou obžalovaného odvolací súd konštatuje, že v dôvodoch odvolania nie je namietané, že by skutkové závery okresného súdu, týkajúce sa samotného skutku, nemali oporu v tom, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, resp. že by postup okresného súdu pri ustáľovaní skutkových zistení v skutkovej vete bol rozporný s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. v zmysle vyššie uvedeného teoretického rámca. Obhajoba v dôvodoch odvolania poukazovala na rozpor v popise udalostí po samotnom skutku a na základe týchto rozporov sa len domáha vyvedenia iných záverov, iného hodnotenia dôkazov aj vo vzťahu k samotnému skutku s tým, aby odvolací súd nahradil úlohu okresného súdu tak, že sám vyhodnotí dôkazy (ktoré nevykonal) podľa predstáv obhajoby a aby sám rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby. Takejto požiadavke však odvolací súd v zmysle vyššie uvedených úvah o oprávnení odvolacieho súdu preskúmať správnosť postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nemôže v žiadnom prípade vyhovieť, keďže odvolací súd nemá právomoc hodnotiť dôkazy, ktoré nevykonal a nemá ani právomoc udeľovať súdu prvého stupňa záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov (nemá právo prikazovať, o ktoré konkrétne dôkazy má oprieť skutkový stav veci a aké konkrétne závery má z vykonaných dôkazov vyvodiť). Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že v prípade zistenia pochybení pri hodnotení dôkazov môže iba zrušiť napadnutý rozsudok a upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba pri hodnotení dôkazov znovu zaoberať.

Keďže z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd skutkové okolnosti v skutkovej vete vyvodil z dvoch priamych dôkazov (obsah výpovedí poškodenej a maloletej), podporených nepriamym dôkazom (zistenými viacerými zraneniami na tele poškodenej), podľa názoru odvolacieho súdu takýto postup okresného súdu pri hodnotení dôkazov nevykazuje znaky nesprávnej aplikácie ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. Odvolací súd sa preto nestotožnil s názorom obhajoby o danosti v odvolaní namietanej existencie väd napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Odvolací súd sa tiež stotožnil s dôvodnosťou právneho posúdenia správne zisteného skutku okresným súdom, keďže zistené skutkové okolnosti prípadu aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu po

formálnej aj po materiálnej stránke napĺňajú pojmové znaky prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d) a § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák.

Na základe vykonania prieskumnej povinnosti podľa § 317 ods. 2 Tr. por. odvolací súd dospel k záveru, že rozsudkom okresného súdu uložený trest je v súlade so zákonom a nevykazuje znaky neprimeranej prísnosti.

Na podklade odvolania obžalovaného odvolací súd skúmal tiež správnosť výrokovej časti rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších vád, v odvolaní obžalovaného nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu vád napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.